



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: J.D., nar. „X“, bytem „X“**, zastoupen: JUDr. Martin Týle, advokát, se sídlem Škroupova 561, 530 03 Pardubice, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 5.5.2015, č.j. KrÚ 28902/2015/ODSH/13,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 23.2.2015, č.j. OSA/P-1443/14-D/48, jímž byl žalobce (dále v textu i jako „žalobce“) uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 20.8.2014 v 09:18 hodin jel na dálnici D11, na 86 km, ve směru jízdy na Hradec Králové a jako řidič vozidla registrační značky „X“, tovární značky VW, překročil nejvyšší dovolenou rychlost 80 km/h stanovenou dopravní značkou č. B20a (nejvyšší dovolená rychlost) o 30 km/h, neboť mu byla hlídkou Policie ČR

naměřena rychlost 114 km/h (po odečtení možné odchylky $\pm 3\%$ mu byla jako nejnižší možná rychlost naměřena rychlost 110 km/h). Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost k úhradě nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobu odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

Předně namítl, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K tomu konkrétně poukázal na to, že v odvolání vznesl námitku týkající se skutkového stavu věci, tj. že celá „*událost*“ nemohla proběhnout způsobem, jak byl tento před správním orgánem prvního stupně „*zjištěn*“. Žalobce „*dokládal*“, že z rychlosti 114 km/h, tj. z údajně naměřené rychlosti, nebylo možné na vzdálenost 185,2 m, tj. vzdálenost, na níž bylo ze strany policie naměřeno údajné překročení rychlosti žalobce, zastavit. K tomu žalobce již v tomto řízení namítl, že měřicí zařízení značky Micro Digi Cam dle návodu k měřicímu zařízení bylo navrženo tak, aby snímalo obrázky ze vzdálenosti 50 – 170 m od měřicího místa, optimální vzdálenost zaměření je 80 – 140 m, dle záznamu z měřicího zařízení bylo vozidlo zaměřeno a vyfotografováno na vzdálenost 185,2 m, tedy zcela mimo dosah, v němž může měřicí zařízení zaměřovat vozidla a snímat obrázky. Žalovaný se však s těmito námitkami nevypořádal. Rovněž se žalovaný nevypořádal s návrhy žalobce na doplnění dokazování, a to opětovným výsledkem zasahujících policistů, výsledkem svědků V.D. a K.J. a dotazem na výrobce – dovozce měřicího zařízení. V této souvislosti poukázal žalobce na konstantní soudní judikaturu týkající se náležitostí odůvodnění rozhodnutí správních orgánů z hlediska důvodů zamítnutí návrhu na provedení důkazu. Dále žalobce namítl (část I. žaloby), že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisem, v tomto nemá oporu a vyžaduje rozsáhlé doplnění, tj. v daném případě byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci. Již ve správním řízení žalobce namítl, že dle ověřovacího listu měřicího zařízení je jeho vlastníkem společnost ATS-TELCOM PRAHA a.s., žalovaný se vypořádal s touto námitkou tak, že uvedená firma je pouze výrobcem použitého měřidla, které bylo následně prodáno orgánům Policie ČR. Žalobce vyslovil přesvědčení, že je v dané věci „*nutno doplnit dokazování v tom smyslu, aby bylo najisto postaveno, kdo je vlastníkem měřicího zařízení*“, když by vyšlo najevo, že vlastníkem měřicího zařízení je soukromá společnost, tak takové měření je nezákonné a takto získaný důkaz nelze použít (odkázal na rozsudek NSS ze dne 17.12.2014, sp. zn. 9As 185/2014). V této souvislosti žalobce namítl, že nebylo „*najisto postaveno*“, jakým způsobem proběhlo měření rychlosti, zda toto lze považovat za zákonné a výsledek takového měření ve správním řízení za použitelný. Další námitka obsažená v této části žaloby obsahuje obecné konstatování o tom, že „*nebylo najisto postaveno, jakým způsobem proběhlo měření rychlosti, zda toto měření lze považovat za zákonné, a výsledek takového měření za ve správním řízení použitelný*“. Zároveň nebylo „*najisto postaveno*“, který z policistů prováděl měření, žalovaný se s námitkou žalobce obsaženou v odvolání týkající se požadavku na proškolení k obsluze zařízení, nevypořádal, když pouze odkázal na rozsudek NSS ze dne 24.10.2013, sp. zn. 5As 110/2012, tento rozsudek se však týkal „*jiné situace*“, kdy bylo měřeno jiným měřicím zařízením. Žalovaný nepřípadně odkázal na rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27, ze kterého citoval, že pokud by došlo k chybě při měření, nebyla by přístrojem zaznamenána žádná rychlost a na přístroji by se objevila zpráva o chybě v měření. K tomu žalobce namítl, že odkaz na tento rozsudek byl nesprávný, když ten se týkal jiných skutkových okolností, v dané věci se jednalo o odlišnou námitku žalobce, tj. jak mohl být pořízen snímek na vzdálenost 185,2 m, ačkoliv dle návodu k měřicímu zařízení toto umožňuje pořizovat snímky pouze na vzdálenost maximálně 170 m. Navíc k chybovému hlášení se svědci – zasahující policisté v rámci svědeckých výpovědí vůbec nevyjádřili, „*nebylo tak najisto postaveno, zda se*

chybové hlášení při měření objevilo, či nikoliv“. Žalobce dále namítl, že nebylo najisto postaveno, jakému vozidlu byla naměřena rychlost a kdo jej řídil, svědci nebyli schopni uvést registrační značku vozidla a identifikaci toho, kdo jej řídil. Konečně žalobce v části V. namítl, že správní orgány podstatně porušily ustanovení o řízení před správním orgánem, což mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, bylo porušeno ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu a § 36 odst. 3 správního řádu. Sdělení o zahájení správního řízení a předvolání žalobce k ústnímu jednání na den 13.10.2014 obsahovalo vymezení předmětu řízení tak, že žalobci bylo kladeno za vinu spáchání přestupku, jehož se měl dopustit při řízení vozidla značky VW Multivan, reg. zn. „X“, takto byl předmět řízení vymezen i v protokolech o ústním jednání ze dne 5.11.2014 a 2.12.2014, v rozhodnutí o přestupku však byl tento předmět řízení změněn „*překvapivě*“, když žalobci kladl za vinu spáchání přestupku, jehož se měl dopustit při řízení vozidla VW Multivan, avšak jiné registrační značky, tj. „X“. Uvedená změna v registrační značce vozidla byla správními orgány objasněna tak, že se jedná o chybu v psaní, to však nemůže obstát. Správní orgán nedal možnost žalobci se vyjádřit ke změně předmětu řízení zahrnujícího výše zmíněnou záměnu registrační značky, došlo ke zkrácení práva žalobce na obhajobu. Žalobce navrhl doplnění dokazování o výsledky zasahujících policistů, výsledkem svědka V.D. a výsledkem K.J., dále dotazem na výrobce měřícího zařízení. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného *rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu* tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením

dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp. zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Van de Hurk v. Nizozemí*). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument

žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12.2.2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobitelné změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobitelné změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Krajský soud považuje za vhodné předeslat, že podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS, „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku (což bylo v daném případě splněno), nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samo o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správního orgánu o existenci viny žalobce. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchaném přestupku, osvědčení zasahujících policistů pro užívání měřícího zařízení, ověřovací list měřícího zařízení a záznam průběhu měření včetně fotodokumentace, což jsou dostatečné důkazní prostředky k objasnění skutkového stavu věci, zvláště pak za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35).

V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (§ 3, § 50 a § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění).

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se žalobce jako obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Krajský soud považuje za vhodné předeslat, že podle názoru vysloveného

v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014, č.j. 5As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS, „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku*“. V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu věci a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku, proto nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchaném přestupku, ověřovací list měřicího zařízení, osvědčení zasahujícího policisty pro užívání měřicího zařízení (v této souvislosti krajský soud konstatuje, že ve spise je založeno pouze osvědčení o proškolení policisty Pecena, který prováděl nastavení měřidla a měření pak provedl policista Vaněk, jehož osvědčení o proškolení ve spisovém materiálu není, avšak absence tohoto podkladu není důvodem k zpochybnění provedeného měření), zejména pak fotodokumentace (list č. 11 spisu), dále ověřovací list měřicího zařízení Micro Digi Cam (ověřovací list – list č. 12 správního spisu), (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Navíc správní orgán vycházel z výsledků zasahujících policistů a další fotodokumentace, kterou si správní orgán prvního stupně v průběhu řízení vyžádal (čl. 34 – 38), přičemž spisový materiál zahrnuje i CD s návodem k uvedenému měřicímu zařízení. Z uvedených podkladů vyplývá, že po změření rychlosti bylo vozidlo řízené žalobcem zastaveno a kontrolováno Policií ČR, přičemž z fotodokumentace vyplývá, že se jednalo o výše zmíněné vozidlo, registrační značky „X“, přičemž žalobce jako řidič tohoto vozidla byl na místě kontroly dle předložených dokladů (občanský průkaz a řidičský průkaz) ztotožněn, dle oznámení o přestupku se k věci na místě sám nijak nevyjádřil a toto pouze podepsal. Přestupkové jednání rovněž dostatečně popsali zasahující policisté ve svědeckých výpovědích. Pro věc bylo klíčové to, že důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky (nebyl ve vlastnictví soukromé osoby, ale Policie ČR, jak soud dále uvede) a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen. V daném případě měřicí zařízení, o jehož identitě nebyla žádná pochybnost, byl použit po dobu platnosti provedeného ověření (srov. zákonný požadavek dle § 11 odst. 1 zákona o metrologii). Uvedené podklady tak postačují k vydání rozhodnutí, že se žalobce jako obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, přičemž pokud by měření vůbec neproběhlo z důvodu chybného měření, tak by výsledek měření rychlosti žalobcem řízeného vozidla nebyl vůbec zaznamenán, jak soud ještě dále v odůvodnění rozsudku uvede (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60 a obdobně i rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Námitky žalobce obsaženy v jednotlivých žalobních bodech jsou pouze účelového charakteru, a to z následujících důvodů:

V prvé řadě krajský soud neshledal důvodnou základní žalobní námitku žalobce o nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí. Tato námitka zahrnovala tvrzení žalobce o tom, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolací námitkou, která se týkala zpochybnění výsledku měření měřicím přístrojem Micro Digi Cam. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. nezahrnuje stav, kdy se správní orgán nevypořádá s odvolací námitkou podle představ účastníka správního řízení. Jak již soud v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku uvedl, „*povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku*.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6As 237/2014-9, který se sice vztahuje na odůvodnění rozsudků soudů, ale lze jej

aplikovat analogicky i na rozhodnutí správních orgánů). Ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (srov. výše uvedený rozsudek NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6As 237/2014-9). Pro přezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu plně postačuje, když z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudek NSS ze dne 19.12.2008, č.j. 8As 66/2008-71), přičemž za dostatečné vypořádání námitky účastníka řízení vznesené v odvolání může správní orgán reagovat např. i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od jeho názoru odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 21.12.2011, č.j. 3As 58/2011-72, který lze rovněž aplikovat analogicky na rozhodnutí správních orgánů). V dané věci splňuje rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně požadavky na jeho přezkoumatelnost, když ve vztahu k předmětné věcné námitce týkající se zpochybnění výsledku měření (žalobce v odvolací námitce tvrdil, že z rychlosti 114 km/h, tj. údajně naměřená rychlost, nebylo možné na vzdálenost 185,2 m, tj. vzdálenost, na níž bylo ze strany policie naměřeno údajné překročení rychlosti žalobce, zastavit, když uvedené měřicí zařízení dle návodu k měřicímu zařízení bylo navrženo tak, aby snímalo obrázky ze vzdálenosti 50 – 170 m od měřicího místa a optimální vzdálenost zaměření je 80 – 140 m, tedy když vozidlo žalobce bylo zaměřeno a vyfotografováno na vzdálenost 185,2 m, tak to bylo zcela mimo rozsah, v němž bylo možné zaměřovat vozidla a snímat obrázky tímto měřicím zařízením a, jak tvrdil žalobce v žalobě, *„není tedy zřejmé, jak mohl být pořízen snímek na vzdálenost 185,2 m“*). Není pravdou, že by žalovaný na tuto námitku vůbec nereagoval, když se s ní vypořádal na str. 5 a 6 žalovaného rozhodnutí, kde se vyjádřil k samotnému procesu měření a k námitce vzdálenosti měření. Ostatně tuto skutečnost potvrdil sám žalobce v žalobě, kdy v další části žaloby (IV.) věcně polemizoval s argumentací žalovaného, která byla uvedena ve zmíněné části žalovaného rozhodnutí v této námitce. Žalovaný správně aplikoval rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27, který s odkazem na odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení Micro Digi Cam, tj. ATS-TELCOM PRAHA a.s. dospěl v případě daného typu měřicího zařízení k závěru, že *„pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze“*. Tedy že pokud byla rychlost zaznamenána, metoda měření musela být správná a v souladu s manuálem k obsluze a jestliže by přístrojem zaznamenána žádná rychlost nebyla, na přístroji by se objevila zpráva o chybě v měření. A přesně tak tomu bylo v projednávané věci, když z výše uvedených podkladů, zejména z fotodokumentace, vyplývá, že rychlost zmíněného vozidla tímto typem měřicího zařízení zaznamenána byla. Není tedy pravdou, jak tvrdí žalobce v žalobě, že se *„žalovaný však žádným způsobem nevypořádal“* s touto námitkou. On se s ní vypořádal, ale zřejmě jinak, než si představoval sám žalobce, což však nezpůsobuje vadu žalovaného rozhodnutí a nepředstavuje důvod pro zrušení žalovaného rozhodnutí dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. (nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů). K tomu je nutné poznamenat, že z konstantní soudní judikatury NSS ve vztahu k námitkám týkajících se chybného měření, tj. zejména z důvodu nedodržení návodu k obsluze měřicího zařízení, lze zmíněný závěr NSS o automatické funkci přístroje aplikovat pouze v případě, kdy tato je podložena relevantním podkladem, např. vyjádřením výrobce měřicího zařízení, či vyplívá přímo z návodu k obsluze měřicího zařízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24.9.2014, č.j. 6As 187/2014-60). Z této judikatury však zároveň vyplývá, že když naopak tato automatická

funkce měřicího zařízení podložena je, tak tento závěr z citovaného rozsudku NSS, ze kterého vycházel žalovaný, aplikovat je možné. Tímto podkladem umožňujícím aplikaci tohoto závěru ze zmíněného rozsudku je i skutečnost, když se jedná o zcela shodný typ měřicího zařízení, tj. ten, který byl použit v projednávané věci při měření rychlosti vozidla přestupce, a v případě uvedeném ve zmíněném rozsudku NSS, aplikovaném žalovaným. A přesně tak tomu bylo v projednávané věci, kdy se jednalo o přístroj Micro Digi Cam, tj. o shodný typ měřicího zařízení, jako byl použit v případě řešeném v rozsudku NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27, ve kterém byl opřen závěr o automatické funkci přístroje, tj. že při nedodržení podmínek ke změření rychlosti vůbec nedojde, podložen odborným vyjádřením společnosti ATS-TELCOM PRAHA a.s. Podle názoru krajského soudu tak není rozhodné, o jaké tvrzené přestupcem v přestupkovém řízení a následně v žalobě skutečnosti o nedodržení návodu k obsluze se jedná, tj. např. zda se jedná o nevhodné zvolení místa měření, nedodržení vzdálenosti měření atd., když rozhodující je zmíněná automatická funkce přístroje, protože z uvedeného rozsudku NSS opřené o zmíněné vyjádření výrobce měřicího zařízení vyplývá, že tato automatická funkce přístroje se nevztahuje jen k určitému způsobu porušení návodu k obsluze, ale tento závěr obecně zahrnuje odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení o tom, že když by v důsledku nedodržení návodu k obsluze došlo k chybě v měření, tak by rychlost měřeného vozidla nebyla vůbec zaznamenána. Jak vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27, byl v případě, který byl předmětem rozhodování NSS o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci, ze dne 30.7.2012, č.j. 76/2012-24, použit stejný typ měřicího zařízení, přičemž krajský soud a potažmo i NSS vycházel z odborného vyjádření firmy ATS-TELCOM PRAHA a.s. ze dne 3.11.2010, tj. stejného dodavatele měřicího zařízení, jako v projednávané věci, ze kterého vyplynulo, že *„pokud by došlo k chybě při měření rychlosti vozidla, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě v měření“*. NSS pak v citovaném rozsudku vycházel z toho, že toto odborné vyjádření *„potvrzuje správnost naměřené rychlosti vozidla“* a kasační stížnost žalobce (přestupce) zamítl. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalovaný na daný případ správně aplikoval závěr NSS o tom, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze a *„správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou“* (srov. rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27), přičemž nebylo tak třeba doplňovat existující jasný a nesporný skutkový stav věci dalším dokazováním. Krajský soud pouze na závěr poznamenává, že zmíněný závěr o automatické funkci přístroje vyplývá i z dalších rozsudků NSS, např. ze dne 25.3.2015, č.j. 1As 155/2014-36, když v těchto obdobných případech NSS dokonce nevycházel jen ze stejného typu měřicího zařízení, jak tomu bylo v případě řešeném ve výše citovaných rozsudcích NSS, ale podložil svůj závěr o automatické funkci přístroje závěrem o tom, že *„záměrný kříž se zcela nepochybně nacházel na vozidle stěžovatele“*. Celý systém měření je přitom založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Pokud by *„došlo k chybě při měření rychlosti..., nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě v měření“* (rozsudek NSS ze dne 25.3.2015, č.j. 1As 155/2014-36, který tento závěr opřel mimo jiné i o výše zmíněný rozsudek NSS ze dne 4.1.2011, č.j. 3As 82/2014-27). Krajský soud k této námitce navíc uvádí, že žalobce nemá pravdu, když tvrdí, že měřicí zařízení je navrženo tak, aby snímalo obrázky ze vzdálenosti 5 až 170 metrů od měřicího místa. Podle manuálu k obsluze měřicího zařízení (dle informace na str. 47 manuálu, uloženého na CD,

který je součástí správního spisu), lze tuto vzdálenost za dobrého osvětlení a zaostření prodloužit.

V dané věci se jednalo o stejný případ, kdy z fotodokumentace vyplývá, že předmětné vozidlo bylo změřeno stejným způsobem.

Důvodná nebyla ani námitka o tom, že v dané věci nebyl zcela dostatečně zjištěn skutkový stav. Žalobce v odvolání namítal, že vlastníkem měřicího zařízení je soukromá společnost, nikoliv Policie ČR, přičemž měření rychlosti prostřednictvím radaru ve vlastnictví soukromé osoby je nezákonné, žalobce poukazoval na rozsudek NSS ze dne 17.12.2014, č.j. 9As 185/2014-27. Žalovaný k této námitce v žalovaném rozhodnutí uvedl, že společnost ATS-TELCOM PRAHA a.s. je pouze výrobcem použitého měřidla.

Otázka vlastnictví měřicího zařízení může mít význam pro posouzení zákonnosti měření rychlosti a potažmo i žalovaného rozhodnutí pouze v případě, kdy by bylo zároveň prokázáno, že vlastník měřicího zařízení by konkrétním způsobem participoval na účasti z příjmů ze sankcí uložených jednotlivým řidičům – přestupcům v případě spáchání daného přestupku (překročení nejvyšší dovolené rychlosti). Ostatně tak tomu bylo konkrétně i v případě uvedeném žalobcem, tj. v případě řešeném Krajským soudem v Hradci Králové ve věci vedené pod sp. zn. 51A 7/2013-33 a dále v řízení o kasační stížnosti žalovaného správního orgánu proti tomuto rozsudku, přičemž o této kasační stížnosti rozhodl NSS rozsudkem ze dne 17.12.2014, č.j. 9As 185/2014-27, když tuto kasační stížnost zamítl. V tomto jiném případě bylo totiž na rozdíl od dané věci prokázáno (na základě příslušných ustanovení nájemní smlouvy uzavřené mezi vlastníkem měřicího zařízení a Městem Turnov), že část z uložených a vybraných pokut plynula přímo pronajímateli (jednalo se dokonce o cca 89% z těchto pokut), navíc, což považuje krajský soud za nejpodstatnější, „*veškerou instalaci, údržbu a servis stacionárních radarů (v tomto jiném případě se jednalo o stacionární radary, na rozdíl od dané věci, kdy měření prováděla přímo Policie ČR) měl na starosti pronajímatel, tedy vlastník měřicího zařízení*“, přičemž NSS z toho vyvodil závěr, že s ohledem na skutečnost, že stacionární radary měří rychlost automaticky při průjezdu vozidel, je jejich správné nastavení stěžejní. Tím, že toto nastavení prováděl soukromý subjekt hmotně zainteresovaný na výsledcích měření, došlo k porušení § 79a odst. 1 zákona o silničním provozu (srov. odstavec 37 rozsudku NSS ze dne 17.12.2014, č.j. 9As 185/2014-27). V dané projednávané věci je však situace skutkově zcela odlišná, kdy k porušení výše uvedeného ustanovení § 79a odst. 1 zákona o silničním provozu, podle kterého je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel, nedošlo, neboť měřicí zařízení nastavovali a použili příslušníci Policie ČR. Ti také logicky nemohli mít zájem na nějaké hmotné zainteresovanosti výrobce měřicího zařízení, tj. ATS-TELCOM PRAHA a.s., který navíc byl pouze výrobcem tohoto měřicího zařízení a nebyl jeho vlastníkem. Ostatně ve správním spisu není založen žádný podklad o tom, že by tato společnost byla vlastníkem tohoto měřicího zařízení a toto by jen pronajímala Policii ČR. Pokud to žalobce tvrdí, nese důkazní břemeno k tomuto tvrzení on, nikoliv žalovaný. V dané věci je proto pouhá otázka vlastnictví měřicího zařízení, bez prokázání toho, že by v dané věci měření neprováděla Policie ČR, ale že by při tom na měření participoval i vlastník tohoto zařízení (což prokázáno nebylo), zcela nerozhodná. Pokud by tomu tak bylo, musela by ad absurdum používat Policie ČR k provádění kontrol a zásahů pouze věci, které by byly v jejím vlastnictví, např. by ve smyslu argumentace žalobce nemohla používat motorová vozidla ve vlastnictví leasingových společností pronajímaných

Policii ČR. V dané věci tak bylo pouze podstatné, kdo konkrétně prováděl nastavení přístroje a měření, tedy zda se na tom nezúčastnil soukromý subjekt.

Podle vyjádření Policie ČR ze dne 9.10.2015, kterým provedl soud důkaz u jednání, je tento měřič rychlosti v jejím vlastnictví a od 6.12.2007 je přidělen k výkonu služby na Dálniční odd. Policie ČR Pravy. Měření rychlosti tedy lze považovat za zákonné a výsledek takového měření ve správním řízení byl použitelný, když žalobce se svými námitkami o nezákonnosti měření nemohl uspět. V této souvislosti konstatoval krajský soud za nedůvodné i další námitky zpochybňující zákonnost měření předmětného vozidla.

Není pravdou, že správní orgány neuvedly „žádné vlastní odůvodnění“ ke způsobu měření.

Jak vyplývá již z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, měřicí zařízení nastavil policista Pecen, který byl k tomuto proškolen, a samotné měření provedl policista Vaněk. Jeho osvědčení o proškolení ve spisovém materiálu obsaženo není, avšak již správní orgán prvního stupně odkázal na již výše zmíněnou automatickou funkci daného přístroje v souvislosti s rozsudkem NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27, když pouhá absence dokladu o proškolení policisty k obsluze měřicího zařízení neznamena, že muselo dojít k chybě měření (protože automatická funkce daného typu přístroje znamená, že když tento přístroj rychlost zaznamenal, tak nemohlo dojít k chybě v měření – viz argumentace soudu výše). Nedostatek proškolení policistů provádějících měření nemá za následek nezákonnost měření. I kdyby policista obsluhoval měřicí zařízení bez proškolení z obsluhy měřicího zařízení, tak to samo o sobě bez dalšího neznamena, že by k takové činnosti nebyl oprávněn. Příslušníkům Policie ČR patří dohled nad bezpečnostní silničního provozu, resp. zda jsou na pozemních komunikacích, která jsou předmětem obecného užívání, dodržována zákonem stanovená pravidla jednání. K tomu jsou ze zákona oprávněni k měření, kdy bezpečnost silničního provozu je zájmem veřejným a právě zadokumentování přestupku ve fotodokumentaci a nepřetržitý kontakt policejní hlídky s vozidlem přestupce umožňuje spolehlivé zjištění pachatele a přestupku. Je tedy dle názoru soudu i nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze zařízení byli policisté oprávněni a proškoleni či nikoliv, to už je záležitost policejních orgánů, aby ke službě, která má dbát na dodržování právních předpisů na veřejných komunikacích, bylo dohlíženo ze strany kvalifikovaně odpovědných policistů. V této souvislosti je nutné citovat i z rozsudku NSS ze dne 3.3.2011, č.j. 7As 18/2011-54, dle kterého „...*správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splní předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí*“ (srov. i dále rozsudek NSS ze dne 24.10.2013, č.j. 5As 110/2012-26).

Pokud žalobce zároveň v jiné části žaloby namítl, že k případnému chybovému hlášení se zasahující policisté v rámci svých svědeckých výpovědí vůbec nevyjádřili, a že nebylo tak najisto postaveno, „*zda se chybové hlášení při měření objevilo či nikoliv*“, tak k tomu soud uvádí, že je zcela logické, že když z uvedených podkladů (zejména z fotodokumentace) vyplývá, že předmětnému vozidlu byla naměřena zmíněná rychlost, tak se nemohlo ani žádné chybové hlášení při měření objevit, neboť, jak soud již výše uvedl, funkce tohoto přístroje je automatická. Tedy pokud by došlo k chybě v měření, ke změření rychlosti vozidla by totiž vůbec nedošlo (viz výše uvedená argumentace o aplikaci rozsudku NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27, zejména pak vyjádření ATS-TELCOM PRAHA a.s. k automatické funkci

daného typu měřicího zařízení, které bylo podkladem pro uvedený závěr o automatické funkci tohoto typu měřicího zařízení).

Není pravdou, že v řízení před správními orgány „*nebylo najisto postaveno, jakému vozidlu byla naměřena rychlost a kdo jej řídil*“. Jak již soud výše uvedl, tyto skutečnosti vyplývají z podkladů žalovaného rozhodnutí, zejména z fotodokumentace a z oznámení o přestupku, které žalobce jako řidič a obviněný dle tohoto oznámení o přestupku toto oznámení podepsal, přičemž byl jako řidič předmětného vozidla i ztotožněn dle OP č. „X“ a řidičského průkazu č. „X“, takže naopak tato námitka žalobce neodpovídá žalovanému rozhodnutí a jeho podkladům.

Za nedůvodnou považuje žalobce i poslední námitku uvedenou v části V. žaloby o podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Je sice pravdou, že ve sdělení o zahájení správního řízení a v dalších listinách v řízení o přestupku vyhotovených správním orgánem prvního stupně, např. v protokolech o ústních jednáních ze dne 5.11.2014 a 2.12.2014, je předmětné vozidlo identifikováno chybnou registrační značkou „X“, když podle záznamu o přestupku se jedná o vozidlo reg. zn. „X“, přičemž takto bylo i toto vozidlo označeno v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného. Žalobce považoval za nezákonné, že tohoto pochybení týkající se chybeného uvedení registrační značky zmíněného vozidla napravil jako zjevnou nesprávnost správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o přestupku. Protože tuto námitku uvedl žalobce i v odvolání, bylo podstatné, jakým způsobem se s touto námitkou vypořádal žalovaný. K tomu v žalovaném rozhodnutí uvedl následující závěr:

„Co se týče námítky nedodržení postupu dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu ve chvíli, kdy došlo k údajné změně registrační značky vozidla, kterým se obviněný dopustil výše popsaného přestupkového jednání, odvolací orgán uvádí, že ze spisové dokumentace, kterou vypracoval orgán Policie ČR, je zcela evidentní, že přestupkového jednání se dopustil obviněný jako řidič vozidla tovární značky VW, registrační značky „X“. Je pravdou, že celou dobu bylo vedeno řízení proti obviněnému pro spáchání přestupku, kdy měl řídit vozidlo rz. „X“. Této chyby v psaní si správní orgán I. stupně povšiml až při vyhotovování napadeného rozhodnutí, přičemž do výroku napadeného rozhodnutí zapsal správnou registrační značku vozidla (v souladu se spisovou dokumentací) a v odůvodnění pak uvedl, z jakého důvodu došlo k této změně. Odvolací orgán k uvedenému uvádí, že po celou dobu řízení byl Mgr. J. F. přítomen u všech úkonů, byl seznámen se spisovým materiálem a v žádném okamžiku řízení uvedenou skutečnost nenamítal. Jak již bylo výše uvedeno, ze spisového materiálu vyplývá, že obviněný v době spáchání přestupku řídil vozidlo tovární značky VW, registrační značky „X“ a je zcela evidentní, že se jedná pouze o chybu v psaní, která nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí a nejedná se tedy v žádném případě ani o změnu skutkového stavu či právního hodnocení věci. V daném případě tak dle závěru odvolacího orgánu nebylo na místě užít ust. § 36 odst. 3 správního řádu a správní orgán I. stupně tak postupoval v souladu se zákonem.“

Krajský soud se s výše uvedeným zdůvodněním shoduje s tím, že v dané věci pouze chybné uvedení registrační značky v listinách týkajících se řízení před správním orgánem prvního stupně nemohlo mít vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí, neboť nebylo prokázáno, že by došlo k záměně vozidel a k záměně dvou různých přestupkových řízení. Ostatně sám žalobce prostřednictvím svého právního zástupce (v substituci Mgr. J. F.) byl přítomen u všech úkonů, byl seznámen se spisovým materiálem a aktivně věcně uplatňoval

své připomínky k obvinění žalobce z přestupku (dne 17.12.2014 zaslal vyjádření k podkladům pro rozhodnutí), když z jeho námitek nevyplývalo žádné zpochybnění týkající se chybného uvedení registrační značky, když se jednalo o jedno a to stejné vozidlo zn. VW Multivan. Rovněž bylo podstatné, že z podkladů rozhodnutí, zejména z oznámení o přestupku, jasně vyplývá, že v dané věci se jednalo o toto vozidlo, se správnou registrační značkou „X“ a že tedy přestupkové jednání se týkalo řidiče právě tohoto vozidla, nikoliv vozidla jiného, tedy že se jednalo pouze o zjevnou nesprávnost v uvedení registrační značky, to však nemělo vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí. S výše uvedeným závěrem žalovaného se tak krajský soud zcela ztotožnil. K újmě na straně žalobce tím, že by došlo k jeho zkrácení práva na obhajobu a k zásahu do ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces, v dané věci nedošlo, když v důsledku tohoto pochybení žalobci nebyla upřena možnost uvádět argumentaci a návrhy na provedení důkazů na svoji obhajobu, když ani z jednání jeho právního zástupce v řízení o přestupku před správním orgánem prvního stupně nevyplývá, že by vůbec nesprávné uvedení registrační značky předmětného vozidla postřehl, přičemž měl možnost se seznámit s podklady k rozhodnutí, ze kterých jednoznačně vyplývalo, že se jednalo o výše uvedenou správnou registrační značku, resp. o předmětné vozidlo řízené žalobcem. Avšak i kdyby bylo možné spatřovat pochybení žalovaného v tom, že, jak tvrdí žalobce, nedal žalovaný možnost se vyjádřit ke změně označení předmětu řízení postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu, tj. že se v dané věci nejednalo pouze o opravu zřejmé nesprávnosti, pak by takové pochybení nemělo vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí, a to z následujících důvodů:

Tato námitka je nesporně procesního charakteru, která může vést soud k závěru o zrušení žalovaného rozhodnutí z důvodu vady řízení (podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem - § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). K takovému závěru však musí být splněn zákonný předpoklad stanovený v ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. spočívající v tom, že napadeným rozhodnutím byla porušena práva žalobce tak, že ten byl zkrácen na svých právech. O takové porušení práv žalobce mající ve svém důsledku krácení na právech by se např. jednalo vždy tehdy, kdy by se pochybení správního orgánu mohlo odrazit ve skutečném porušení konkrétních procesních práv např. tím, že by s žalobcem v průběhu správního řízení nebylo vůbec jednáno jako s účastníkem správního řízení, ač s ním tak jednáno být mělo, příp. tím, že by žalobci postavení účastníka řízení sice přiznáno bylo, avšak byla by mu v průběhu takového řízení upřena jeho jednotlivá konkrétní subjektivní práva determinující jeho aktivní participaci na řízení (srov. *mutatis mutandis* rozsudek NSS ze dne 31.1.2006, č.j. 5As 53/2004-96). V případě jiných procesních pochybení vzniklých při rozhodovací činnosti správních orgánů, se pak musí jednat o takovou vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a mohla by tak krátit žalobce na jeho právech, se ale nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě v řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek NSS ze dne 26.10.2009, č.j. 8Ass 46/2009-46). Mezi namítanou nezákonností a důsledky případného vyhovění žalobě (a tedy zrušením napadeného správního rozhodnutí) musí navíc existovat určitý vztah proporcionality (srov. rozsudek NSS ze dne 20.5.2004, č.j. 7A 85/2001-43). V dané věci měl možnost uvést žalobce veškerou argumentaci na obhajobu proti obvinění z přestupku v průběhu správního řízení a poté v odvolání, když bylo výše uvedené pochybení v označení registrační značky zmíněného vozidla napraveno, avšak tato argumentace nemohla vést správní orgány k tomu, že by se žalobce uvedeného protiprávního jednání nedopustil. Ostatně ani v žalobě žalobce žádnou takovou argumentaci neuvedl, takže ani v případě neexistence zmíněného pochybení by nemohlo být žalované rozhodnutí pro žalobce příznivější a nevznikl tak důvod pro závěr o tom, že by toto pochybení

bylo možné považovat za vadu řízení mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 26.10.2009, č.j. 8Ass 46/2009-46).

Krajský soud vzhledem k tomu, že přestupkové jednání bylo dostatečně prokázáno výše zmíněnými podklady, nepovažoval za potřebné doplňovat dokazování dodatečnými výsledky zasahujících policistů a žalobcem navržených svědků, a dále ani dotazem na výrobce měřicího zařízení.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 10. února 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová